

MemoriiJurnale

Claudiu Soare s-a născut pe 24 martie 1969, la Ploiești. În 1994 obține licența în limba și literatura hindi, la Universitatea din București, cu lucrarea *Sanniāsa Upaniṣad – psihologia renunțării*; doi ani mai târziu, în 1996, își încheie studiile de indianistică la Institutul Național de Limbi și Literaturi Orientale din Paris, cu lucrarea *Le réalisme mystique dans la littérature de Nagarjun*. Nu va mai da curs niciodată acestei orientări spirituale. La Editura Cartea Românească îi apare în 2010 romanul fantastic *Nimeni sau Fumătorul de pipă*, iar în 2011 publică la Humanitas volumul de fragmente *Singurătatea lui Adam (despre neîmplinire și alte regrete)*. Tot la Humanitas îi apare în 2014 romanul *Tratament împotriva revoltei*. În anii din urmă a mai publicat volumele de versuri *Melancolia* (Editura Tracus Arte, 2013) și *Neantul îndrăgostit* (Editura Vinea, 2009). A tradus din literatura franceză texte semnate Céline, Sade, Jean Genet, Charles Baudelaire, Antonin Artaud, Casanova, Michel Onfray, Henri Michaux etc. Din ianuarie 2005 trăiește în Franța.

CLAUDIU SOARE

EXTAZ
Jurnal ingrat

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Silviu Nicolae
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Emilia Ionașcu, Dan Dulgheru

Tipărit la Artprint

© HUMANITAS, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOARE, CLAUDIU

Extaz: jurnal ingrat / Claudiu Soare. – București: Humanitas, 2014

ISBN 978-973-50-4426-8

821.135.1-94

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

Cuprins

2011

August	11
Septembrie	16
Octombrie	27
Noiembrie	33
Decembrie	40

2012

Ianuarie	49
Februarie	56
Martie	62
Aprilie	76
Mai	82
Iunie	87
Iulie	92
August	99
Septembrie	105
Octombrie	110
Noiembrie	118
Decembrie	124

2013

Ianuarie	133
Februarie	138
Martie	145
Aprilie	150
Iunie	155

Ereziile la care trudește gânditorul neconfirmat ar putea crea religii împotriva oricărui fanatism și poate împotriva oricărui fel de glorie; ar putea chiar edifica o religie împotriva *viitorului*, teritoriul cel mai râvnit de mintea omului.

Fiindcă despre asta e vorba în efortul obscur al fiecăruia, despre cum să însămânțezi un timp imaginar cu teatrul certitudinii de sine, pentru ca hectarul acesta de posibil să devină o instituție *în numele tău*.

Dobândești astfel gloria pentru că ai reușit să aservești convulsiilor tale intime, credinței care le încolonează, o porțiune de timp indiferent; în fine, pentru că cei ce nu o pot face se simt în felul acesta *reprezențați* și îndreptățiți să își trăiască, aplaudând, rolul de figurant.

Există însă gânditorul frustrat, nenorocosul al cărui daimon se dovedește a fi o canalie; și astfel singur, necălăuzit, pradă cărării tenebroase care nu își găsește formula, se pierde sfâșiat de fraze cu nimic mai prejos decât ale ilustrațiilor confirmate; se pierde în afara *timpului*.

Viitorul nu îi va purta numele nici măcar o secundă, în numele lui nici o bătaie de pleoapă nu se va lăsa păcălită, sedusă.

Gloria, consecința la care aspiră ca la celebrul luminiș, ca la *odihna* în iarba acelei lumini, îi va rămâne să o viseze până la moarte, cu speranța tainică a răzbunării firești. Gloria lui va rămâne un simplu jurnal *extim*, după expresia lui Michel Tournier. Celălalt jurnal, jurnalul intim, s-a compromis odată cu zilele pe care le-a trăit, pe care le-a trăit așteptând.

Și nimeni astfel nu va cunoaște călătoria fără viitor a celui care a negat viitorul în numele propriilor idei, care s-a părăsit pe sine pentru această ingraturitudine.

Timpul însă nu iubește nici viitorul, nici gloria, fiindcă aspirații inverse înțelesului pe care îl poartă: nu acceptă nici sensul pe care omul i-l atribuie închipuind viitoruri, nici *importanța* corolară a gloriei. Însă adoră să îl trăim cu narcisism, îndreptățire fundamentală.

Această carte, în fond, este ingrată față de timpul pe care îmi închipui că l-am trăit gândindu-mă la el ca la un viitor de care am dispus.

2011

*Luminați de slabele pâlپări de adevăr care încep să
se întrevadă, să recunoaștem în fine extravaganta
himerelor și a fabulelor de care ne-am slujit timp de
atâtea veacuri ca să eternizăm copilăria spiritului uman.*

d'Holbach

*Sub un cer de cenușă, pe un câmp prăfuit, fără
drumuri, fără iarbă, fără nici măcar un ciulin, o urzică,
am întâlnit câțiva oameni mergând cocoșati. Duceau
fiecare în spinare câte o enormă Himeră...*

Baudelaire

August

SÂMBĂȚĂ, 13

Atâta vreme cât mă situez pe mine însumi în *timp*, viața îmi este fluviu care irigă nesfârșitele câmpuri din care mi se înalță memoria, sfera unei mărturii misterioase și poate fără înțeles. Când însă îmi hotărâsc capătul de drum spiritual, când refuz întru totul complicitatea cu timpul, când îi întorc spatele și rup punțile care mă leagă de promisiunile visate, când nu mai văd timp în raza intelectului, motorul spiritual se oprește și tot ce mai poate este să își exprime sfârșitul. Divorțul de viață pare consumat – e vorba însă de divorțul dintre spirit și om. Când omul ajunge să denunțe „nebunia acestei lumi“, spiritul i-o confirmă flegmatic, dar numai pentru a-i semnala în felul acesta că parteneriatul s-a încheiat și că nu mai e dispus la nici un fel de călătorie.

DUMINICĂ, 14

31 decembrie 2010, aproape ora opt seara. Deschid. Un domn cu ochii scoși din orbite mă întreabă dacă sunt bine, dacă nu am pățit ceva. „Dar ce s-a întâmplat?“ îl întreb

candid. „Nu vedeți că v-a luat foc casa? Etajul doi e în flăcări.“ Ies. Remarc mașina pompierilor, câțiva gură-cască filmează incendiul cu telefonul mobil. Spre miezul nopții plafonul etajului doi se prăbușește; pompierii au desăvârșit ce nu a reușit focul să distrugă. Proprietarii mă sună de departe, ca să-mi ureze voinici „un an nou cu toate cele bune“.

SÂMBĂTĂ, 20

Un tratat, fie și un articol, despre cât de scurtă ar fi viața unui om este absurd, chiar dacă s-ar rezuma fie și numai la regrete, cu patetismul lamentației sau al ironiei resemnate. Câte observi în viață, ineptii și sublimuri, toate o fac să treacă prin albia râului în ale cărui ape înoți, cu mai micul sau mai marele efort de a nu visa înecul. Prin viață treci ca printr-o trădare, *gândind*; vei fi trădat un timp care ți-a pretins de la început grozăvia de a-l opri, vei sabota o mecanică universală pentru care viața este ca o boală. Meditând la scurtimea vieții, mă surprind mai degrabă îngrozit de gândul întâlnirii cu morții pe care nu i-am *cunoscut* în viață – și mai puțin la recomandările celor care nu văd decât trecerea în *familie* dincolo.

*

Dar cu Divinul nu se poate sta de vorbă decât în afara *amintirilor*.

LUNI, 22

Ei vin pe lume ca să trâmbițeze sus și tare că totul este împotriva lor, societatea, oamenii, viața însăși... Totul îi nedreptățește și îi lipsește astfel de ceea ce li se cuvine: glorie, bani, fericire și putere. Dacă s-ar bucura însă de toate acestea, ar fi la fel de nemulțumiți: „Cum se face că nu sunt considerat omul cel mai deștept de pe pământ?“ Exigență fără doar și poate îndreptățită și numai bună să fie legiferată: nu numai că ar transfera în derizoriu celelalte neajunsuri sublime, ar crea însă elite alternative, nepăguboase, care ar denunța, cu un orgoliu la fel de justificat, pretențiile psihanalitice ale candidaților (legiune) la statutul acesta. „Cum îndrăznește să se plângă de orgoliul altuia cel care pentru sine însuși nu găsește o clipă măcar?“ ne întreabă Seneca, parcă resemnat.

*

Dacă, presupunând, voi fi judecat după moarte pentru *gândurile* mele, înseamnă că prezența spiritului în om este o capcană.

JOI, 25

„Îmi înfrumusețez viața cu zilele pe care nu le-am trăit.“ Gândul acesta îi aparține lui Caius Albucius Silus. Prin nuvelele sale, între care cea mai reușită se numește *Vir fortis sine manibus* (*Eroul fără mâini*), Albucius este un precursor pe nedrept uitat al lui Petronius. Un text scris la bătrânețe dezvăluie frumusețea personajului, care în fiecare dimineață, se spune, bea lapte de femeie: „Am trăit

tot ceea ce caracterul femeilor are mai dureros și mai lipsit de înțeleș. Le-am plâns și m-am îndepărtat de ele. Dar mirosul părților lor intime încă mă umple de nostalgie... Chiar și sexul Spuriei mirosea bine. Și nu mă mai apropii de trupurile lor moi, dar respingătoare, la mai puțin de zece pași. Însă le cumpăr lenjeria purtată. „Unul din prietenii lui, Caestius, îl definește: „Albucius își compară sămânța cu răsăritul soarelui. O, judecători, se lasă noaptea. Porunciți să se aducă sămânța lui Albucius.“ Cu trei ani înainte să vină pe lume Caius Albucius, Sylla renunță la putere. „Abandonez puterea absolută ca să regăsesc vorba de duh, desfrâul și lectura“, declară el. Prieteni mai târziu, Albucius îi spune, fără să știe că va muri a doua zi: „Intru într-o tăcere pe care nu o voi termina.“

*

Nu văd de ce aș fi corect în gândire, câtă vreme cel de lângă mine va fi întotdeauna îndreptățit să mă palmuiască.

DUMINICĂ, 28

Ieri am realizat cu multă amărăciune că *seriozitatea* este cultul la care se închină *toți*, cultul care devansează cu mult Divinul în sondaje.

*

Dar nu ca să par serios mi-am închipuit cele de mai sus, mai degrabă fiindcă nu port în mine maliția lupului care își urmărește prada cu precipitarea sarcasmului,